

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ

Рег. № 812100-1620..... екз. № 2

29.01.....2024 г.

ДО
ОБЩОТО СЪБРАНИЕ
НА ГРАЖДАНСКАТА КОЛЕГИЯ
ВЪВ ВЪРХОВНИЯ КАСАЦИОНЕН СЪД

ИСКАНЕ

ОТ

КАЛИН СТОЯНОВ – МИНИСТЪР НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ

ОТНОСНО: Приемане на тълкувателно решение по въпроса „Държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от Закона за Министерството на вътрешните работи, чиито статут се урежда със Закона за държавния служител, имат ли право да им се осигурява храна или левовата ѝ равностойност съгласно разпоредбата на чл. 181, ал. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи?“

ОСНОВАНИЕ: чл. 126, т. 1 във вр. с чл. 125 и чл. 124, ал. 1, т. 1 от Закона за съдебната власт

УВАЖАЕМИ ВЪРХОВНИ СЪДИИ,

В Министерството на вътрешните работи се констатира противоречива съдебна практика във връзка с прилагането на разпоредби на Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР), като районни и окръжни съдилища в страната се произнасят диаметрално противоположно по образувани пред тях дела по искиви молби на държавни служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, с които се претендира заплащане ежемесечно на левовата равностойност на безплатна храна.

Правото на служителите на МВР да получават безплатна храна или левовата ѝ равностойност е регламентирано в чл. 181 от ЗМВР.

Съгласно разпоредбата на чл. 181, ал. 1 от ЗМВР на служителите в МВР се осигурява храна или левовата ѝ равностойност. На основание чл. 181, ал. 5 от ЗМВР министърът на вътрешните работи е издал Наредба № 8121з-773 от 1.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата ѝ равностойност на служителите на Министерството на вътрешните работи (обн. ДВ, бр. 52 от 10.07.2015 г.) (Наредба № 8121з-773/2015). В чл. 1 от същата е посочено, че с нея се определят условията и редът за осигуряване на храна или левовата ѝ равностойност на служителите в МВР по чл. 142, ал. 1, т. 1 и т. 3 от ЗМВР. Според дадената в § 1 от Допълнителните разпоредби на нормативния акт дефиниция, „осигуряване на храна за сметка на бюджета на МВР“ е безплатно предоставяне на храна на служители, включващо закуска, обяд и вечеря. Съгласно чл. 4 от цитираната наредба служителите на МВР, на които не се осигурява храна, получават месечно левовата ѝ равностойност, която се определя ежегодно със заповед на министъра на вътрешните работи.

В чл. 181, ал. 3 от ЗМВР законодателят е предвидил, че на служителите по чл. 142, ал. 1 и ал. 3 от ЗМВР, които извършват дейности, свързани със специфичен характер на труда, за което се полага безплатна храна, се осигурява левовата ѝ равностойност. На основание законовата делегация на чл. 181, ал. 5 от ЗМВР министърът на вътрешните работи е издал Наредба № 8121з-105 от 26 януари 2023 г. за определяне на условията и реда за осигуряване на левовата равностойност на полагащата се безплатна храна на служителите на Министерството на вътрешните работи за извършване на дейности, свързани със специфичен характер на труда, и осигуряване на левовата равностойност на ободряващи напитки на служителите на МВР, полагащи труд през нощта от 22.00 до 6.00 часа (ДВ, бр. 12 от 03.02.2023 г.) (Наредба № 8121з-105/2023 г.), като в чл. 2 изчерпателно са изброени дейностите, свързани с полагането на специфичен труд. Идентична е и уредбата в отменената с решение № 7741 от 19.08.2022 г. на Върховния административен съд, обн. ДВ, бр. 3 от 10.01.2023 г., в сила от 10.01.2023 г., Наредба за определяне на условията и реда за осигуряване на левовата равностойност на полагащата безплатна храна на служителите на МВР за извършване на дейности, със специфичен характер на труда, и осигуряване на левовата равностойност на ободряващи напитки на служителите на МВР, полагащи труд през нощта от 22.00 ч. до 6.00 часа.

С приемането на сега действащия ЗМВР (обн. ДВ бр. 53/27.06.2014 г.) в чл. 142, ал. 1 се определя кръгът на служители на МВР, а именно - държавни служители и лица, работещи по трудово правоотношение (ЛРТН), като съгласно ал. 2 на посочения член статутът на държавните служители се урежда с този закон, т. е със ЗМВР.

В ДВ бр. 14 от 20 февруари 2015 г., в сила от 01.04.2015 г., е обнародвано изменението на чл. 142 от ЗМВР, като законодателят ясно разграничава три групи служители на МВР – т. 1 държавни служители – полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението със статут по ЗМВР, т. 2 - държавни служители със статут по Закона за държавния служител (ЗДСл) и т. 3 - ЛРТН със статут по ЗМВР и Кодекса на труда.

В същия брой на ДВ е обнародван § 86 от Преходните и заключителни разпоредби към Закона за изменение и допълнение на ЗМВР (ПЗР към ЗИД на ЗМВР), съгласно който за държавните служители в МВР, заемащи длъжности за държавни служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, чиито служебни правоотношения не са прекратени към 1 април 2015 г., се прилагат разпоредбите на действащото законодателство за държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР до прекратяване на служебните им правоотношения.

Впоследствие законодателят чрез разпоредбата на § 69, ал. 1 от ПЗР към ЗИД на ЗМВР (ДВ, бр. 81 от 2016 г., в сила от 01.02.2017 г.) е регламентирал, че служебните правоотношения

на държавните служители, за които се прилага § 86 от ЗИД на ЗМВР (ДВ, бр. 14 от 2015 г.) и които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи висше образование, с изключение на тези от Медицинския институт на Министерството на вътрешните работи и на тези по § 70, ал. 1, т. 1, се преобразуват в служебни правоотношения по Закона за държавния служител, считано от датата на влизане в сила на този закон (01.02.2017 г.). В ал. 5 и ал. 6 от същата норма е предвидено, че на служителите по ал. 1 се присъжда определеният с Класификатора на длъжностите в администрацията минимален ранг за заеманата длъжност, освен ако служителят не притежава по-висок ранг, като при назначаването на служителите по ал. 1 се определя индивидуална основна заплата не по-ниска от определеното към датата на влизане на този закон в сила възнаграждение, определено по реда на ЗМВР и включващо заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 от ЗМВР. Следва да се отбележи, че видно от мотивите към законопроекта целта на законодателя е да продължи административната реформа съгласно изискванията на Закона за администрацията (ЗА) и ЗДСл.

Със Закона за изменение и допълнение на ЗМВР (обн., ДВ, бр. 85 от 02 октомври 2020 г., в сила от 01.10.2020 г.) в чл. 142, ал. 4 от ЗМВР е регламентирано, че статутът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР се урежда със Закона за държавния служител и с чл. 56, чл. 151, ал. 1 и 7, чл. 156, ал. 4, чл. 181, ал. 3, чл. 182, чл. 185, ал. 1, чл. 186а, чл. 190, ал. 2, чл. 191 и 233 от този закон.

При разглеждане на делата с правно основание чл. 181, ал. 1 от ЗМВР една част от съдебните състави приемат, че по силата на закона – чл. 181, ал. 1 от ЗМВР работодателят дължи левовата равностойност за полагаща се, но неосигурена храна и на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР. Според тях правният статут на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР се урежда както от общия ЗДСл, така и от специалния ЗМВР. Приемат, че разпоредбата на чл. 142, ал. 4 от ЗМВР следва да се тълкува във връзка с чл. 1 от ЗМВР, която има характер на обща разпоредба, определяща предметния обхват на закона, с който се уреждат принципите, функциите, дейностите, управлението, устройството на МВР и статута на служителите. Според съда тази правна норма представлява общо положение, като разпоредбите на закона в отделните глави и раздели следва да се тълкуват с оглед и взаимовръзка с нея. Оттук се налага и заключението, че ЗДСл се прилага по отношение на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР само и единствено при липсата на изрично специално правило в ЗМВР, което би дерогирало общия закон. Изключването изцяло на статута на държавните служители от приложното поле на ЗМВР би противоречало на общите принципи на управление на държавната служба в МВР, посочени в чл. 141 от ЗМВР. За да обосноват приложимостта на чл. 181, ал. 1 от ЗМВР към служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, съдилища приемат, че текста на нормата не прави разграничение относно категориите служители, които имат право да получат безплатна храна или левовата ѝ равностойност, поради което и заключават, че всички служители на МВР, включително и държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР имат такава привилегия.

Допълнителен довод съдебните състави извличат и от разпоредбата на чл. 181, ал. 5 от ЗМВР, която делегира на министъра на вътрешните работи с наредби да определя единствено условията и реда за предоставяне на сумите и доволствията по чл. 181, ал. 1 – 3 от ЗМВР, но не и да ограничава кръга на служителите на МВР, които да получават безплатна храна или левовата ѝ равностойност. Съдът формира заключение, че Наредба № 81213-773/2015 г., както и ежегодно издаваните от министъра на вътрешните работи заповеди за определяне на размера на

сумите за храна независимо, че има за адресат единствено служителите по чл. 142, ал. 1, т. 1 и т. 3 и ал. 2 от ЗМВР, са относими и приложими и спрямо държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР. (Решение № 562 от 05.02.2023 г. по в.гр.д. № 9658/2023 г. на СГС, Възз. IV-Д състав; Решение № 1519 от 21.06.2022 г. по в.гр.д. № 14332/2021 г. на СГС, Възз. II-В състав; Решение № 3861 от 13.07.2023 г. по в.гр.д. № 12113/2021 г. на СГС, Възз. IV-Г състав; Решение № 2750 от 30.05.2023 г. по в.гр.д. № 9912/2022 г. на СГС, Възз. III-Б състав; Решение № 3157 от 14.06.2023 г. по в.гр.д. № 4496/2022 г. на СГС, Възз. III-В състав; Решение № 3859 от 13.07.2023 г. по в.гр.д. № 3889/2022 г. на СГС, Възз. IV-Г състав; Решение № 8 от 06.01.2022 г. на ОС – Варна по в.гр.д. № 1444/2021 г.; Решение № 1815 от 03.12.2021 г. на ОС Варна по в.гр.д. № 1351/2021 г.; Решение № 1530 от 15.10.2021 г. по в.гр.д. № 1419/2021 г. на ОС Варна; Решение № 14 от 31.01.2022 г. на ОС Видин по в.гр.д. № 402/2021 г.; Решение № 72 от 05.11.2021 г. по в.гр.д. № 356/2021 г. на ОС Видин; Решение № 63 от 21.10.2021 г. по в.гр.д. № 353/2021 г. на ОС-Видин).

Някои съдебни състави, тълкувайки разпоредбата на § 69, ал. 6 от ПЗР на ЗИД ЗМВР (ДВ, бр. 81 от 2016 г., в сила от 01.02.2017 г.), извеждат заключение, че ЗМВР изрично постановява, че на служителите с преобразувани по силата на закона правоотношения се дължи допълнително и занапред заплащане на левовата равностойност на храна. Качеството на служител по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР според съда е единствената предпоставка, за да се активира правото му да получи от работодателя си храна или левовата ѝ равностойност, предвидени в специалните разпоредби, уреждащи правния статус на лицата, работещи в системата на МВР. Това виждане на законодателя следвало и от последващото изменение на чл. 142, ал. 4 от ЗМВР (обн. ДВ, бр. 85 от 2020 г.), което изрично при уреждането на статута на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР препраща към правото им по чл. 181, ал. 3 от ЗМВР да получат безплатна храна за упражняване на дейности, свързани със специфични условия на труд или левовата ѝ равностойност, както и към други, изрично уредени в ЗМВР права и задължения на служителите на министерството. (Решение № 562 от 05.02.2023 г. по в.гр.д. № 9658/2021 г. на СГС, Възз. IV-Д състав; Решение № 1519 от 21.06.2022 г. по в.гр.д. № 14332/2021 г. на СГС, Възз. II-В състав; Решение № 261141 от 05.11.2020 г. по в.гр.д. № 11135/2019 г. на СГС, Възз. III-Б състав; Решение № 2500 от 16.05.2023 г. по в.гр.д. № 1323/2022 г. на СГС, Възз. IV-Д състав; Решение № 562 от 06.02.2023 г. по в.гр.д. № 9658/2021 г. на СГС, Възз. IV-Д състав; Решение № 3516 от 03.07.2023 г. по в.гр.д. № 2307/2022 г. на СГС, Възз. II-Г състав; Решение № 1036 от 09.06.2021 г. по в.гр.д. № 7/2021 г. на ОС – Варна; Решение № 1530 от 15.10.2021 г. по в.гр.д. № 1419/2021 г. на ОС Варна; Решение № 907 от 19.05.2021 г. по в.гр.д. № 756/2021 г. на ОС Варна).

Друга част от съдебните състави приемат, че разпоредбата на чл. 181, ал. 1 от ЗМВР е неприложима по отношение на държавните служители по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗДСл, изпълняващи държавна служба в МВР. Законодателят изрично в чл. 142, ал. 4 от ЗМВР е предвидил, че статутът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от същия закон се урежда с нормите на ЗДСл, както и с приложимите към тях изчерпателно изброени разпоредби на ЗМВР - чл. 56, чл. 151, ал. 1 и 7, чл. 156, ал. 4, чл. 181, ал. 3, чл. 182, чл. 185, ал. 1, чл. 186а, чл. 190, чл. 2, чл. 191 и чл. 233. Лимитативното изброяване на разпоредби в ЗМВР, приложими към служителите, заемщи длъжности по чл. 142, ал. 1, т. 2 в МВР, е въведено със Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи (ДВ, бр. 60 от 2020 г., в сила от 1.10.2020 г.). Според действаща към момента правна уредба допълнително заплащане на левовата равностойност за храна се дължи само при условията на чл. 183, ал. 3 от

ЗМВР, към който препраща чл. 142, ал. 4 от ЗМВР, т.е. на държавни служители, изпълняващи дейности, свързани със специфичен характер на труда. (Решение № 2557 от 28.09.2022 г. по в.гр.д. № 5574/2022 г. на СГС, Възз. II-Б състав; Решение № 1888 от 12.04.2023 г. по в.гр.д. № 5574/2022 г. на СГС, Възз. II-Б състав; Решение № 2690107 от 28.04.2021 г. по в.гр.д. № 110/2021 г. на ОС Добрич; Решение № 111 от 19.01.2021 г. по в.гр.д. № 3447/2021 г. на ОС Варна; Решение № 591 от 24.03.2021 г. по в.гр.д. № 184/2021 г. на ОС Варна; Решение № 267 от 09.02.2021 г. по в.гр.д. № 9/2021 г. на ОС Варна; Решение № 1252 от 15.07.2021 г. по в.гр.д. № 1468/2021 г. на ОС Варна; Решение № 263 от 20.07.2023 г. по в.гр.д. № 179/2023 г. на ОС Кюстендил; Решение № 300 от 08.08.2023 г. по в.гр.д. № 261/2023 г. на ОС Кюстендил; Решение № 252 от 06.07.2023 г. по в.гр.д. № 209/2023 г. на ОС Кюстендил; Решение № 32 от 13.03.2023 г. по в.гр.д. № 2/2023 г. на ОС Кърджали; Решение № 243 от 10.11.2020 г. по в.гр.д. № 476/2020 г. на ОС Ловеч; Решение № 152 от 08.11.2021 г. по в.гр.д. № 313/2021 г. на ОС Ловеч).

Според решаващите съдебни състави законодателната цел с нормата на чл. 142, ал. 1 от ЗМВР е да разграничи служителите в МВР в различни категории, които да имат и съответния различен статут (права и задължения) според това дали изпълняват специфични за министерството функции (например полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението – чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР) или функции, които са аналогични на тези в други администрации или държавни органи (чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР) или въобще на работници и служители, наети по трудов договор (чл. 142, ал. 1, т. 3 от ЗМВР). Целта на това законодателно решение е да се преодолес „уравниловката“ между различните категории служители в МВР. Коренно различните служебни задължения и трудови функции на служителите в МВР не позволяват приравняване на правата им по отношение на заплата, право на храна или нейната равностойност в пари, облекло, социално осигуряване, платен годишен отпуск и пр. Поради това и законоустановеният различен ред за уреждане на статута им не съставлява „дискриминация“, както и не поражда необходимост от „прилагане по аналогия на облагодетелстващи норми“. Статутът на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР следва да се сравнява с този на останалите служители в държавната администрация и получаването на левовата равностойност на храна от тях би довело до поставянето на служители с аналогични длъжности в другите администрации на централната и изпълнителната власт в дискриминационно положение спрямо тези от МВР. (Решение № 1006 от 25.09.2023 г. по в.гр.д. № 1242/2023 г. на ОС Бургас).

При осъществяване на инстанционен контрол тази група въззивни състави определят като неуместно позоваването от районните съдилища на общата норма на чл. 1 от ЗМВР. Считат, че чл. 1 от Наредба № 81213-773/2015 г. не противоречи на чл. 181, ал. 1 от ЗМВР, тъй като чл. 142, ал. 4 от ЗМВР препраща към статута на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР към ЗДСл, в който не е предвидено изплащане на левовата равностойност на храна. За по-голяма прецизност законодателят би могъл да измени изрично и чл. 181, ал. 1 от ЗМВР, но самото наличие на чл. 181, ал. 2 и ал. 3 от ЗМВР в настоящата им редакция е посочено като аргумент от съдебните състави в подкрепа на становището им, че крайната цел на държавната нормотворческа дейност с разграничаване, а не уеднаквяване на различните категории служители в МВР.

Съдебните състави обръщат внимание и че след като веднъж законът изрично е изключил служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР чрез разпоредбата на чл. 142, ал. 4 от ЗМВР (общо или чрез изрично изброяване на норми в различните редакции), то повторното им включване по отношение на право на храна или левовата ѝ равностойност може да стане

единствено с нова изрична норма, а не чрез разширително тълкуване на разпоредба, останала от редакцията на ЗМВР от 2015 г. (чл. 181, ал. 1 от ЗМВР). Според съда противоречи на логиката на закона и на правната сигурност опитът да се постига ефект на увеличение на заплатите в МВР по съдебен ред чрез прилагане на норми от ЗМВР към служителите, за които изрично е посочено, че статутът им се определя в ЗДСл, освен в изрично уредените в ЗМВР изключения. (Решение № 2557 от 28.09.2022 г. по в.гр.д. № 5574/2022 г. на СГС, Възз. II-Б състав; Решение № 1888 от 12.04.2023 г. по в.гр.д. № 5574/2022 г. на СГС, Възз. II-Б състав).

Предвид спецификата на конкретните казуси, въззивни състави при решаване на правния спор са приели също, че на държавните служители на МВР, чиито служебни правоотношения са преобразувани в такива по ЗДСл по реда и при условията на § 69 от ПЗР на ЗИД ЗМВР (ДВ, бр. 81 от 2016 г.), парите за храна по чл. 181, ал. 1 от ЗМВР са нормативно включени в основната им заплата. Следователно самият закон е определил начина, по който се формира основната заплата на служителя по служебното правоотношение и в нея нормативно е включено, както допълнителното възнаграждение за прослужено време, така и левовата равностойност на храната. С този мотив съдебните състави присмат, че считано от 01.02.2017 г., когато част от държавните служители в МВР са преназначени по реда на ЗДСл и § 69 от ПЗР на ЗИД ЗМВР, левовата равностойност на храната не се начислява отделно, а представлява компонент от получаваното от тях основно месечно възнаграждение. (Решение № 4411 от 09.08.2023 г. по в.гр.д. № 12057/2022 г. на СГС, ГО Възз., II-Е състав; Решение № 1251 от 15.07.2021 г. по в.гр.д. № 1480/2021 г. на ОС Варна; Решение № 670 от 08.04.2021 г. по в.гр.д. № 675/2021 г. на ОС Варна; Решение № 1445 от 24.09.2021 г. по в.гр.д. № 1639/2021 г. на ОС Варна; Решение № 188 от 14.07.2022 г. по в.гр.д. № 354/2021 г. на ОС Плевен; Решение № 78 от 11.07.2022 г. по в.гр.д. № 178/2022 г. на ОС Силистра и Решение № 71 от 28.06.2022 г. по в.гр.д. № 126/2022 г. на ОС Силистра).

Във връзка с констатираната противоречива съдебна практика, която води до различно приложение на закона, на основание чл. 126, ал. 1 във вр. чл. 125 и чл. 124, ал. 1, т. 1 от Закона за съдебната власт правя следното

И С К А Н Е:

Общото събрание на Гражданската колегия във Върховния касационен съд да приеме тълкувателно решение, с което да отговори на следния въпрос:

„Държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от Закона за Министерството на вътрешните работи, чиито статут се урежда със Закона за държавния служител, имат ли право да им се осигурява храна или левовата ѝ равностойност съгласно разпоредбата на чл. 181, ал. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи?“.

Съобразно чл. 130 от ЗСВ тълкувателните решения са задължителни за органите на съдебната и изпълнителната власт, а косвено – и за всички правни субекти и като такива, представляват своеобразен източник на правото. Това е и единственият закоустановен способ за решаване на правния спор във връзка с приложното поле на двата закона – Закона за Министерството на вътрешните работи и Закона за държавния служител по отношение на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР. Чрез тълкувателния акт освен преодоляване на противоречивата съдебна практика индиректно ще се реши в цялост и въпроса относно приложимостта към служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР на предвидените в

специалните разпоредби на ЗМВР права на служителите на МВР (право на основен годишен отпуск в различен размер спрямо ЗДСл – чл. 189, ал. 1, т. 1 ЗМВР; изплащане ежегодно на парична сума за облекло по определен от министъра на вътрешните работи ред – чл. 181, ал. 2 ЗМВР; ежегодно изплащане на пътни разходи по време на платен годишен отпуск – чл. 189, ал. 8 от ЗМВР и др.).

ПРИЛОЖЕНИЕ:

1. Решение № 562 от 05.02.2023 г. по в.гр.д. № 9658/2023 г. на СГС, Възз. IV-Д състав; Решение № 1519 от 21.06.2022 г. по в.гр.д. № 14332/2021 г. на СГС, Възз. II-В; Решение № 3861 от 13.07.2023 г. по в.гр.д. № 12113/2021 г. на СГС, Възз. IV-Г; Решение № 2750 от 30.05.2023 г. по в.гр.д. № 9912/2022 г. на СГС, Възз. III-Б; Решение № 3157 от 14.06.2023 г. по в.гр.д. № 4496/2022 г. на СГС, Възз. III-В; Решение № 3859 от 13.07.2023 г. по в.гр.д. № 3889/2022 г. на СГС, Възз. IV-Г; Решение № 8 от 06.01.2022 г. на ОС – Варна по в.гр.д. № 1444/2021 г.; Решение № 1815 от 03.12.2021 г. на ОС Варна по в.гр.д. № 1351/2021 г.; Решение № 1530 от 15.10.2021 г. по в.гр.д. № 1419/2021 г. на ОС Варна; Решение № 14 от 31.01.2022 г. на ОС Видин по в.гр.д. № 402/2021 г.; Решение № 72 от 05.11.2021 г. по в.гр.д. № 356/2021 г. на ОС Видин; Решение № 63 от 21.10.2021 г. по в.гр.д. № 353/2021 г. на ОС-Видин; Решение № 1519 от 21.06.2022 г. по в.гр.д. № 14332/2021 г. на СГС, Възз. II-В; Решение № 261141 от 05.11.2020 г. по в.гр.д. № 11135/2019 г. на СГС, Възз. III-Б; Решение № 2500 от 16.05.2023 г. по в.гр.д. № 1323/2022 г. на СГС, Възз. IV-Д; Решение № 3516 от 03.07.2023 г. по в.гр.д. № 2307/2022 г. на СГС, Възз. II-Г; Решение № 1036 от 09.06.2021 г. по в.гр.д. № 7/2021 г. на ОС – Варна; Решение № 907 от 19.05.2021 г. по в.гр.д. № 756/2021 г. на ОС Варна.

2. Решение № 2557 от 28.09.2022 г. по в.гр.д. № 5574/2022 г. на СГС, Възз. II-Б състав; Решение № 1888 от 12.04.2023 г. по в.гр.д. № 5574/2022 г. на СГС, Възз. II-Б състав; Решение № 2690107 от 28.04.2021 г. по в.гр.д. № 110/2021 г. на ОС Добрич; Решение № 111 от 19.01.2021 г. по в.гр.д. № 3447/2021 г. на ОС Варна; Решение № 591 от 24.03.2021 г. по в.гр.д. № 184/2021 г. на ОС Варна; Решение № 267 от 09.02.2021 г. по в.гр.д. № 9/2021 г. на ОС Варна; Решение № 1252 от 15.07.2021 г. по в.гр.д. № 1468/2021 г. на ОС Варна; Решение № 263 от 20.07.2023 г. по в.гр.д. № 179/2023 г. на ОС Кюстендил; Решение № 300 от 08.08.2023 г. по в.гр.д. № 261/2023 г. на ОС Кюстендил; Решение № 252 от 06.07.2023 г. по в.гр.д. № 209/2023 г. на ОС Кюстендил; Решение № 32 от 13.03.2023 г. по в.гр.д. № 2/2023 г. на ОС Кърджали; Решение № 243 от 10.11.2020 г. по в.гр.д. № 476/2020 г. на ОС Ловеч; Решение № 152 от 08.11.2021 г. по в.гр.д. № 313/2021 г. на ОС Ловеч; Решение № 1006 от 25.09.2023 г. по в.гр.д. № 1242/2023 г. на ОС Бургас; Решение № 4411 от 09.08.2023 г. по в.гр.д. № 12057/2022 г. на СГС, ГО Възз., II-Е състав; Решение № 1251 от 15.07.2021 г. по в.гр.д. № 1480/2021 г. на ОС Варна; Решение № 670 от 08.04.2021 г. по в.гр.д. № 675/2021 г. на ОС Варна; Решение № 1445 от 24.09.2021 г. по в.гр.д. № 1639/2021 г. на ОС Варна; Решение № 188 от 14.07.2022 г. по в.гр.д. № 354/2021 г. на ОС Плевен; Решение № 78 от 11.07.2022 г. по в.гр.д. № 178/2022 г. на ОС Силистра и Решение № 71 от 28.06.2022 г. по в.гр.д. № 126/2022 г. на ОС Силистра.

МИНИСТЪР НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ

КАЛИН СТОЯНОВ